

How To Play Blues Piano

Akarnék adni valamit valakinek úgy szilvesztereste, hogy átmegyünk; És, mert semmi produkció nem néz ki belőlem, például, hogy leüljek „A zongorához” – jobb is! –, marad minden egyéb lehetőség, a kész Termékké. Például a srácnak – vagy nekik, én nem tudom – egy Kotta. Kották közt válogatok, így bukkan elő ez a *Blues Piano*. Az életben nem használtam; és milyen boldog voltam, hogy meglett.

Így a dolgok, még csak azt sem mondhatom, így múlnak el a dolgok, el Se múlnak még csak. Ha most hirtelen kifordítana valami, ahogy Egy zsebet, kifordítani azt a nem-tudom-mit, ami így kifordítható, Kifordítható-és-akkor-vége, ha most ez történne, magam se mondhatok Mást, mennyi lehetőség veszne el, hány variáció, s ebben benne Van akár, hogy leülök csak úgy a Round Pond környékén a Kensington

Gardens egyik fája alatt, vagy a libafos felett lengedező hideg Szél mókusszar-hurka-ívben meglendíti sálam, aztán húsz percet Gyalogolok a South Kensington-Kensington, Kensington, ha már Kensington! és az egész mindenséggel így van, hát mivel nem? –, a Metróállomás felé a kitéglázott föld alatti folyosón, és mintha Kivégzéshez szólna a papírtálcás szaxofon és gitár, kopogó

Léptek közt, gyérségben, ily fényben, ennyi változat a legrútabb Is ér annyit, mint hogy nyessz-és-nyikk, vége, vagy benézniék A kandalló lángjai közé, egy admirális mellképe alá, süppedő Szőnyegeken járhatnék elkötelezetlenül boltnyitás előtt, és A szomszéd kirakatban, *display*, ott világítana az itthoni két Ablakunk sárgán a reklámnaptár lepedőnyi sötétvilágában; vagy ha

Egyszerűen mit se tudnék, vagy nekiveselkednék, egy kis blues Pianót tanulni, mégis, hogyan játsszák: mert én – ki ne nyúljon Lábamnál az süppeteg szőnyeg szégyenében! – nem úgy játszánám. Még az is megéri életben maradni, hogy a kerek keservben soha Semmi úgy nem sikerülhet, mint akárki másnak, és hogy elhagy Lassan a szaxofon- és a gitárszó, és a legrémesebben önző

Alkonyi utasok, hazafelé tülekedve, bepréselődve a szerelvény Alacsony ajtóboltívű kocsijába, nyomják a vesém, tapadnak A dzsekimhez, a gyorstüzelőként szorongatott, szíjas fekete Táskámhoz – „mint a gyorstüzelő”, olvasom a Blues egyik Utasítását; abból mi lesz? nekem át kéne tennem ezt a Kensington és South Kensington, halálsor és közdélutáni tömegeszköz

Szintézisemet az ujjaim mozgásába, cleve ott kellett volna
Születnem, és a többi, hogy semmi igyekezet jegye ne legyen
A dolognak! De inkább, megéri, még egy ilyen megfutamodás is
A metróból, mondjuk, Aldwych, átszállással, vagy Leicester
Square, bármi félresodródás még mindig az, hogy az elfogadhatatlan fél –
Középső vonalat – miféle „tory”? hová? – kikerüljem. És fölös mód

Bele ne haljak. Ilyen utalás a How To Play szövegében nincsen.
Mondom, hogy így állok, köztük, akiknek sora ritkul, s ahol
Nem kell és nem lehet rövidíteni az útvonalon, nem lehet
„Gyalog megtenni a végső két szakaszt”, hanem arról a járműről
Dűtenek ki, és ha talicskával, koffergurítóval, malteros
Deszkatákolattal, miután semmi „play” mozgására nem indul a kéz,

Itt az ő végüket kell végigvárni, még ha erről soha nem is volt
Eredetileg szó. Aztán, persze, kiderült. Eleinte az élet bővítése
– Nem, nem velük, ők szükségszerűség voltak, egy szálig, a nem túl
Szerencsétlen szálak is, kapcsolatlanságok is, velük, mind az –,
Eleinte a „mért ne próbálnánk meg”, eleinte az „ez is belefér”,
A „jó, mi?!”, aztán, hogy nem mi halunk meg, hanem akik annak

Nevezhetők, hogy „élünk” – The Blues Piano How To Play!! –, aztán
Elkezdünk észreveszegetni: elkezdünk arra gondolni, hogy jó, hát
Ez tegnap volt, hogy a frász evett, mi lesz vele meg vele meg
Vele, és most már úgy járok ki a sírjához, hogy szinte fel se
Mostam higiéniaiból az elődje teteme után a követ a fürdőszobában,
És tíz év eltelt, és azt se tudom, mi ez a százkilós fekete tömb,

Ez a bluez-zongora-koporsóféleség, amit – micsoda lelkesedések
Léteztek egykor! – magam cipeltem fel az emeletre. Szpéro, aki
Úgy kihullt a térből itt, amelyikből nem zördülhetek el sehova
Összefonnyadt dióbélként vagy semmiként, hiába megyek kisváltósúly
Felé megint, hetven alá egyelőre az újév első hetében – mert
Mit csináljak? a folyamatosság nem ismer más radikalizmust,

S én ezt a tétet állom, a nadrágomban akarok lötyögni deréktól,
Ezzel minden kifejeződik, mert csak én érzem –, Szpéro nem
Kedvelte meg a „blues piano” lehetőségét. Idegenkedett, ahogy
Semmi más újdonság idekerülőtől, ezektől a térformáktól. És csak
Valamivel halála előtt volt az, hogy hanyatt végigfekve az ágyon,
Fejem a fekete párna, vállamon ő, elkezdett a hangszer mögé

Besandítgatni. Vagy kezemre állva lassan, mint egy pékségbeli
Bevetéskor csúszsantunk, a Fender mögé, a faliszőnyeg elé,
Melyről semmi nem jött, a hangok se szóltak, akkora némaság,
Volt, mint ami valamit már bevezet, holott az ember azt hiszi,
Egyszerűen egy fordulat történik – és hátha csak az is! –,
Az életről bebizonyosul, hogy végeredményben változatos tud lenni.

(De messze vagyok, ha ezt külön mondani kell még, hogy vigyek-e Kottát, vagy sem, és az egész érthetetlen programszerűség egyáltalán! Majd átötköznünk az új évbe, és talán nem lesz négy halottunk, És Szpéróról mind bizonyosabban érzem, hogy baj már nem érheti, Nem szorulhat a falvédő és a Blues közé, nem riadhat meg rosszkor, Bár, ő igen gyakorlott lény volt, s nekem is erre kénc gondolnom.)

A gyakorlott lényiség is évtizedekre szól, a gyakorlat értelme elvész A dolgok változásával, az igények átalakultak itt is, bár nem tudom, mi Jár jobban, hogy az, amire és azt mondhattam, „megvan”, nincs Meg: Talán az én hatáskörmöm nagyobb, hogy ilyeneket mondok kényszerűen. Természetleg elfogadva a kihívást, jóllehet az árfolyamokat állandóan Követő járadék már tökéletesen kielégítene, és esetleg újabb

Vállalkozásba is fognék. Velük, hűtlenül, egyszer – s míféle „Nemben” járhatna járadék? az idők örök egyforma tünése, jötte és Elfogadható, belátható múltak? Egy hosszú hajnalra készültem, mikor A madártestet a kezemben, mint csónakban, ugyanúgy elnyugodott, hunyt Szemmel, és forró volt, mint a kezdet kezdete, és mindenféle „hogy is Csináljuk hát” ígérkezett; és akkor, hajnalra, elkezdett hűlni.

Sehogyan sem kellett mozogniuk hozzá többé az ujjaimnak. Ez volt, Ez marad, talán, amire mindig – mert amire sose; hű vagyok – vártam.

